

Sbormistryně Marcela Miková: Co chci předat, musí vycházet ze mne. Sbor je jako zrcadlo

STRAKONICE – Osobnost roku 2015 je název ocenění, které udělila Oblastní kancelář Jihočeské hospodářské komory ve Strakonících vloni v říjnu na Fóru podnikatelů Marcela Mikové (46). Tuto křehece vyhlížející, velmi temperamentní a vůdčími schopnostmi obdařenou pedagožku strakonického gymnázia zná větší část veřejnosti jako sbormistryni několika pěveckých těles. Jablko tentokrát nepadlo daleko od stromu. Marcela Miková je dcerou respektovaného českého sbormistra Čestmíra Staška. Již od svého dětství měla tu nejlepší přípravu a vzor k pokračování v této pedagogické a také umělecké disciplíně. Během našeho rozhovoru zavzpomínala na své dětství a promluvila o kladech i záporech, které s sebou přináší vedení tří zcela rozdílných pěveckých sborů.

Jaký jste měla pocit, když jste se dozvěděla, že dostanete ocenění Osobnost roku od Jihočeské hospodářské komory?

Byla jsem hodně překvapená, pak jsem měla pochopitelně velkou radost a kladla jsem si otázku, proč se to stalo zrovna teď, když tady sbory vedu už řadu let. Možná je to i tím, že jsou sbory v poslední době víc mediálně podporované. Říkám si, že je to asi proto, že děláme něco ve svém volném čase, tedy něco navíc. Je to vlastně ocenění nás všech, nejen mě jako sbormistryně.

To je pro vás samozřejmě dobře a vaše sbory si to také zaslouží. Kolik sborů tedy vedete a v jakém složení?

Nejděle vedu Pěvecký sbor Gymnázia Strakonice, tam zpívá 60 studentů. Letos to je již šestnáct let. V roce 2017 budeme mít patnácté výročí s dětským sborem ZUŠ Fere Angeli, kde je 60 dětí v koncertním sboru a 25 v přípravce. Jako poslední byl založen smíšený pěvecký sbor Hlason, kde zpívá 40 dospělých. Z toho je zřejmé, o jaké sbory a v jakých věkových kategoriích se jedná.

Založení těchto těles jste iniciovala sama nebo tomu bylo jinak?

Gymnaziální sbor při mém příchodu už fungoval. Předala mi jej kolegyně Lenka Kubelková, která chtěla mít víc času na divadlo. Dětský sbor jsem zdědila po bohužel tragicky zesnulé paní Říhové. Hlason vznikl vlastně na žádost samotných zpěváků, kteří neměli jako dospělí ve Strakonících kam chodit zpívat.

Je náročnější vést malé děti nebo dospělé?

To je samozřejmě úplně odlišná práce. To, co mohu říct dětem, nelze aplikovat na dospělé, a opačně. Ale obojí je o disciplíně a udržení pozornosti.

Sama jste prošla pěveckým sborem vašeho otce. Mohla byste srovnat práci v tehdejší sboru a vaší současnou práci?

To je podstatný rozdíl. Tehdejší Dětský pěvecký sbor Československého rozhlasu byl hod-



Marcela Miková (vlevo) s moderátorkou slavnostního Fóra podnikatelů Alenou Šrámkovou.

ně prestižní, díky němu mohly děti cestovat i natáčet v rozhlase a to byla velká motivace k tomu, aby se zpěváci snažili. Táta vyžadoval vekou kázeň. Pokud jsme vyjeli na zájezd nebo soustředění, byla v půl desáté večerka a nikdo už nesměl ani promluvit. Bylo to i kvůli hlasovému klidu, který je u zpěváků opravdu nutný. Koho táta přistihl, že porušuje pravidla, nejel na zahraniční zájezd. Bydleli jsme třeba v Turecku v rodinách a děti se musely naučit jíst všechno. Kdo byl vybíravý v jídle, neměl šanci na zájezd jet. Samozřejmě bylo umět cokoli zazpívat z listu. Měli jsme hlasovou poradkyni a milovaného zvukaře Dalibora Votavu, který byl zakládajícím členem kapely Globus. Jezdil s námi jako vedoucí na tábory, kde hrál na kytaru. Měl skautské zkoušky a byl pravým opakem mého táty. Šel na všechno po dobrém. Bral nás třeba na hory na oslavu Silvestra s bluegrassovou kapelou. To byly skvělé zážitky. Když jsme zpívali čtyřhlasně táborevé písničky, hned se u nás scházeli lidé. To byla nádhera. Na ta léta moc ráda vzpomínám. A pokud jde o rozdíl mezi tehdejší sborem a dnešními dětmi, tak musím říct, že dětem schází ta naše tehdejší hlavní motivace. Do ciziny se dostanou s rodiči, a tak musím hodně přemýšlet, jak je přimět k disciplíně a udržet jejich pozornost. Já ale nemám sbor tako-

vé špičkové kategorie, jako měl táta. Naštěstí je pro děti motivací i jen prostá radost z povedené písničky. A také je dobré je někdy vzít na sborovou soutěž.

A jak je na tom gymnaziální sbor a sbor dospělých?

Gymnaziální sbor je pro radost, s ním problém není. A můžu tu být přísná, když je potřeba. Problém mám spíš já sama s dospělými. Pořád se učím, co si můžu dovolit a co ne. Zdráhám se je napomínat, když jsou někteří starší než já, ale někdy prostě musím. Mně samotné je to nepříjemné. Ale oni vědí, že to myslím dobře a určitě mi to odpustí. Další problém je s jazykovou vybaveností ve sboru. Dnešní mládež už nemá problém s angličtinou. To bohužel neplatí u dospělých. Zase je to ale parta, která se scházet chce a zpívat je evidentně baví.

Co je základem úspěchu sbormistra a co potřebuje ovládat?

Musí mít ty lidi rád. Ve chvíli, kdy to nejde podle mých představ, nesmím zapomenout na to, že tam jsem kvůli nim a ne naopak. Je třeba mít reálnou představu, co který sbor zvládne zazpívat a podle toho vybírat repertoár. Co chci předat, musí vycházet ze mě. Sbor je jako zrcadlo. Sbormistrování mě v tomto ohledu hodně naučilo. Zjistila jsem, že musím se všim začít u sebe. Z těch praktických dovedností by měl sbormistr částečně ovládat hru na klavír, musí mít taky hudební

sluch a trochu umět sám zpívat, aby to mohl předvést. Ideální je mít hlasového poradce. Pokud by se nějaký našel, může se přihlásit a budeme za něj rádi. Zpěvačka Lenka Bartošíková, která s námi v minulosti pracovala jako hlasový poradce, je zaneprázdněná a od doby, kdy si začala budovat svou úspěšnou kariéru v divadlech, muzikálech, na náš sbor už několik let nemá čas. Je škoda, že hlasového poradce nemáme, ale jak jsem řekla, byla bych ráda za takovou spolupráci.

Napadá mě, proč jste se nevdala jako vaši rodiče na profesionální hudební dráhu?

Právě proto, že jsem vyrůstala mezi dvěma profesionálními hudebníky, měla jsem srovnání. Dvanáct let jsem navštěvovala na ZUŠ hru na klavír a deset let zpívala ve sboru, abych záhy zjistila, že nikdy nebudu víc než průměrný amatér. Vystudovala jsem raději matematicko-fyzikální fakultu a tyto obory také vyučuji.

Máte se sbory nějaký cíl, kterého byste ráda dosáhla?

Pro mne je cílem ta cesta, kterou společně se členy sborů i s posluchači na koncertech sdílíme, a myslím, že jde o to, aby nás to všechny především bavilo a obohacovalo naše životy. A to se snad děje.

A máte třeba nějaký sbormistrovský vzor, kromě vzoru od vašeho otce?

Mým lidským i pracovním vzorem je sbormistr sboru Medvídka Lukáš Holec z Českého Krumlova.

Na závěr bych vás požádala o informaci, jaká vystoupení mohou očekávat vaši příznivci v letošním roce a zda chystáte pro posluchače nějaké novinky?

My máme tradiční velké koncerty v domě kultury, na konci dubna s gymnazisty, v červnu s Fere Angeli a pak takové rodinné v Kapitulní síni. Ty bývají v červnu. Obvykle s Hlasonem a s gymnazisty. Ale to se ještě uvidí. Žádné speciální novinky nechystáme, prostě budeme pořád zpívat.

Pavla Maradová